

направи на човѣка най голѣмо добро, може да му спаси даже живота.“

„Само това не може да бѣде, отвърналъ пакъ князътъ. Какъ така една муха, или единъ паякъ да ми спасятъ живота! . . .“

Слѣдъ нѣколко години князътъ отишълъ на война. На едно мѣсто билъ нападнатъ отъ неприятеля и едвамъ се отървалъ съ бѣгане. Отъ голѣма умора, той легналъ въ гората подъ едно дърво да си почине. Скоро задрѣмалъ. Въ туй врѣме единъ отъ неприятелскитѣ войници го съгледалъ и помѣрилъ съ пушката да го убие. Една муха кацнала върху челото на княза и тѣй силно го ухапала, че той веднага скочилъ, видѣлъ войника и го убилъ. Послѣ се скрилъ въ една пещеря и вжтрѣ прѣспалъ. Прѣзъ нощта, случайно, единъ паякъ оплелъ на входа на пещерята своята паяжина и спокойно чакалъ да улови нѣщо за ядене.

На сутринята двама неприятелски войници, като търсѣли княза изъ гората, спрели се прѣдъ пещерята. „Я вижъ, казалъ единътъ, да не би да е въ тази пещеря!“ — „Не вѣрвамъ, отговорилъ другарьтъ му, защото ако той е вжтрѣ, при влизането си би разкъсалъ паяжината на входа.“ Войниците заминали по-нататъкъ, като вѣрвали напълно, че князътъ не е въ пещерята. Когато двамата войници се изгубили, князътъ си отдѣхналъ, излѣзалъ отъ пещерята и рекълъ:

„О, Боже, колко ти благодаря! Вчера ти спаси живота ми, чрѣзъ една муха — днесъ пъкъ чрѣзъ единъ паякъ. Наистина, колко хубаво е всичко, което си наредилъ!“